

Књига пророка Данила — сто двадесет друга

Откривање истине: путовање кроз Данило 11 и потресање Божјег народа

Jeff Pippenger

2024-03-07

Када је светлост једанаесте главе Данила, стихова четрдесет до четрдесет пет, била отпечаћена у време краја 1989. године, непријатељи истине пружили су отпор који је Богу омогућио да открије истине ради одбране основних поставки тог одломка у књизи пророка Данила, који је потом постао предмет и средиште Сатаниних напада. Та полемика о истини и заблуди у тој историји била је употребљена од стране Светога Духа да би се утврдила извесна пророчка правила која ће још више умножити знање које је било отпечаћено и које је након тога требало да испита последњи нараштај у историји земље. Разматрали смо „троструке примене пророштва“ и препознавали те примене као примарно правило које је било откривено кроз процес отпора који је Сотона изнео у тим прошлим данима. Тај спорни процес Сестра Вајт назива „решетањем“.

„Била ми је указана промисао Божја међу Његовим народом и показано ми је да свако искушење које процес пречишћавања и очишћења врши над онима који исповедају хришћанство доказује да су неки шљака. Чисто злато не показује се увек. У свакој верској кризи неки падају под искушењем. Божје потресање односи мноштва као суво лишће. Благостање умножава масу исповедника. Невоља их чисти из цркве. Као класа, њихови духови нису постојани с Богом. Они излазе од нас, јер нису од нас; јер када због речи настане невоља или прогонство, многи се саблажњавају.“ Сведочанства, том 4, 89.

„Потресање“ настаје када Лав из племена Јудина отвори истину која је била запечаћена и потом је изнесе.

„Питала сам за значење потресања које сам видела, и показано ми је да ће оно бити изазвано отвореним сведочанством на које позива савет Истинитог Сведока Лаодикејцима. То ће деловати на срце онога који га прими, и навешће га да уздигне заставу и изнесе отворену истину. Неки неће поднети ово отворено сведочанство. Они ће устати против њега, и то је оно што ће изазвати потресање међу Божјим народом.“ Early Writings, 271.

Увођење „истине“ увек изазива потрес, а истина која је била отпечаћена 1989. године учинила је управо то. Једна од користи отпора подигнутог против истине била је развој скупа правила ради утврђивања пораста знања током година које су уследиле после 1989. године. Развој тих правила тече упоредо са развојем скупа правила у раздобљу милерита. Све троструке примене библијског пророчанства доприносе јасноћи догађаја последњих дана.

Троструке примене Рима и Вавилона успостављају однос између жене и звери коју она јаше и над којом царује током историје кризе недељног закона, која је уједно и историја Божјег извршног суда над вавилонском блудницом.

Трострука примена израза „гласник који припрема пут Гласнику Завета“, а такође и „Илија“, поистовећује дело и поруку у два раздобља која приказују завршетак времена благодати у последњим данима. Прво раздобље почиње првим гласом из осамнаестог поглавља Откривења, који представља почетак истражног суда над живима за лаодикијски адвентизам, а последње раздобље почиње другим гласом из осамнаестог поглавља Откривења, који представља извршни суд над вавилонском блудницом.

Трострука примена Рима и Вавилона представља спољашњу историју Божјег народа последњих дана, док трострука примена Илије и весника који припрема пут представља унутрашњу историју Божјег народа последњих дана. Трострука примена три Тешкоће означава поруку која пролази кроз оба раздобља, која заједно представљају завршно раздобље суда, које почиње од дома Божјег, а потом долази на оне који су изван Божјег дома. Три Тешкоће показују да је ислам порука позног дажда, а такође и оруђе суда којим се Бог служи против оних који намећу обожавање сунца целом човечанству. Завршетак суда представља „дане Божје освете“, како над Његовом отпадничком црквом, тако и над безбожнима изван Његове цркве.

Када је Исус први пут започео Своју службу у цркви у Назарету, употребио је шездесет прво поглавље Исаије да одреди Своју службу, поруку и дело, што је укључивало и указивање на време Божје освете. Његова служба, порука и дело предсказивали су службу, поруку и дело сто четрдесет и четири хиљаде, јер они пророчки иду за Јагњетом куда год Оно пође.

Дух Господа Бога је на мени; јер ме је Господ помазао да јављам радосну вест кроткима; послао ме је да завијем ране онима који су срца скрушена, да огласим слободу заробљенима и отварање тамнице свезанима; да огласим годину милости Господње и дан освете Бога нашега; да утешим све који тугују; да одредим онима који тугују на Сиону, да им дам украс место пепела, уље радости место жалости, рухо хвале место духа клонулости; да би се назвали дрвећем правде, насадом Господњим, да се Он прослави. И они ће сазидати древне развалине, подићи ће негдашња пустошења и обновиће градове опустошене, пустошења многих нараштаја. И туђинци ће стајати и пасти ваша стада, и синови туђински биће ваши орачи и виноградари. А ви ћете се називати свештеницима Господњим; људи ће вас звати служитељима Бога нашега; јешћете богатство незнабожаца, и њиховом славом ћете се дичити. Исаија 61:1–6.

Исус је био помазан при свом крштењу, и тај путоказ представља 11. септембар 2001. године, када је помазање Светога Духа почело да силази на оне који су препознали да је изливање познога дажда у последњим данима било предочено историјом милерита, који су били древне развалине што ће их сто четрдесет и четири хиљаде поново сазидати, када се врате на старе стазе Јеремијине.

Порука о Христовој праведности из побуне 1888. године поново је постала садашња истина, а порука из побуне 1888. године била је радосна вест која има силу да завије скрушена срца, али је немоћна да отвори тврда срца оних који имају очи да виде, а не виде, и који имају уши да чују, а не разумеју. Порука о Христовој праведности из побуне 1888. године била је такође и порука Лаодикији која је тада поново дошла да отвори тамничка врата онима који су били заробљеници греха, од Онога који има власт да отвори врата која нико не може отворити, и да затвори врата која нико не може затворити.

Дана 11. септембра 2001. године, они који су требало да објаве ту радосну вест, требало је такође да прогласе годину Господње милости и дан Божје освете. Година Господњег прихватања такође је тада отпочела, и Он је потпуно вољан да прихвати покајање једног Лаодикејца, све док не дође дан Божје освете при ускоро долазећем недељном закону у Сједињеним Државама. Тада ће се Његова освета показати над црквом која је одбила да позна време свога похода, а истовремено отпочиње прогресивни суд над курвом вавилонском.

У дан Његове наклоности, Он обећава да ће утешити све који тугују, а они који тугују у Јерусалиму приказани су у деветом поглављу Језекиља. Њихова утеха остварује се посредством Утешитеља, кроз примање поруке позног дажда који се тада излива на њих. Али само ако препознају дажд. Када задобију Утешитеља и изврше дело обнављања древних пустоши, кроз методологију „заповест на заповест“, која је у одломку из Исаије приказана као дело полагања линије пророчанства која представља пустошење свете историје на другу линију пророчанства која приказује пустошење, тада подижу пустоши многих нараштаја. Тада ће се „туђинци“ одазвати онима који тугују, који су подигнути као застава да је туђинци виде.

Христово објављивање Свога дела и службе, како је изложено у шездесет и првом поглављу Исаије, јесте дело и служба сто четрдесет и четири хиљаде. То дело је било приказано у светим реформним покретима, а 1989. године стигло је време свршетка које су сва претходна „времена свршетка“ предсказала. Као што је један стих, Данило осмо поглавље, четрнаести стих, био препознат као темељ и средишњи стуб милеритског покрета, тако је стих који је темељ и средишњи стуб покрета Future for America Данило једанаесто поглавље, четрдесети стих. За милерите, светлост средишњег стуба била је представљена као светлост визије реке Улај, а за покрет Future for America светлост средишњег стуба била је представљена као светлост визије реке Хидекел.

„Светлост коју је Данило примио од Бога била је дата нарочито за ове последње дане. Виђења која је видео на обалама Улаја и Хидекела, великих река Синара, сада су у процесу испуњења, и сви предсказани догађаји ускоро ће доћи.“ Testimonies to Ministers, 112.

Светлост обеју визија представљених двома рекама међусобно је повезана и испуњава се у последњим данима. Њихова заједничка „веза“ представља сједињење људског и божанског, што је порука коју сестра Вајт више пута препознаје као Христову поруку у контексту да

човечанство сједињено с божанством не греша. Две реке представљају управо ту повезаност.

„Ништа мање од савршене послушности не може задовољити мерило Божјег захтева. Он није оставио Своје захтеве неодређеним. Није заповедио ништа што није неопходно да би човека довео у склад са Собом. Треба да грешницима укажемо на Његов идеал карактера и да их поведемо Христу, чијом се благодаћу једино тај идеал може достићи.

„Спаситељ је узео на Себе слабости људске природе и живео безгрешним животом, да људи не би имали разлога за страх да, због слабости људске природе, не могу да победе. Христос је дошао да нас учини „заједничарима у божанској природи“, а Његов живот објављује да човечанство, сједињено с божанством, не чини грех.

„Spasitelj je pobedio da pokaže čoveku kako i on može pobediti. Na sva Sotonina iskušenja Hristos je odgovorio Rečju Božjom. Uzdanjem u Božja obećanja primio je silu da posluša Božje zapovesti, i kušać nije mogao steći nikakvu prednost. Na svako iskušenje Njegov odgovor bio je: 'Pisano je.' Tako nam je Bog dao svoju Reč kojom ćemo se odupreti zlu. Nama pripadaju prevashodno velika i dragocena obećanja, da bismo kroz njih 'postali učesnici u božanskoj prirodi, izbegavši pokvarenost koja je u svetu zbog požude'. 2. Petrova 1:4.“

„Реците ономе који је у искушењу да не гледа на околности, ни на слабост сопственог бића, ни на силу искушења, већ на силу Божје речи. Сва њена снага припада нама. ‘У срцу свом сакрих реч Твоју’, каже псалмист, ‘да Ти не грешим.’ ‘По речима усана Твојих сачувах се стаза насилникових.’ Псалам 119:11; 17:4.“ The Ministry of Healing, 181.

Пораст знања 1798. и 1989. године представљао је откривање Божје пророчке Речи. Његова Реч даје силу да победимо као што је Он победио, а „Његов живот објављује да човечанство, сједињено с божанством, не чини грех.“ Визија реке Улај јесте тарах визија Његовог појављивања, која је представљена пророчанством о две хиљаде и три стотине дана. Визија реке Хидекел јесте chazon визија пророчке историје, која је представљена пророчанством о две хиљаде и пет стотина и двадесет година. Тарах визија представља божанство, а chazon визија представља човечанство.

Обе реке древног Синара, Улај и Хидекел, или оно што је данас познато као Тигар и Еуфрат, на крају се сливају у водени ток Шат ел-Араб у јужном Ираку, а Шат ел-Араб се потом улива у Персијски залив. Исус употребљава телесно и природно да представи духовно, а виђења повезана са те две реке, која су сада у процесу испуњења, представљају повезаност људског и божанског до које долази док оне стижу ка завршетку свога тока према мору. Та истина је утврђена на почетку два пророчанства која су представљена двама виђењима у осмом поглављу Данила, у стиховима тринаестом и четрнаестом. Једно виђење је питање, друго је одговор, и логички се не могу раздвојити.

Визија човечанства, која поистовећује гажење светилишта и војске, започела је 677. године пре Христа, а визија божанства, која поистовећује појављивање Христа, започела је 457. године пре Христа. Повезаност божанства и човечанства представљена је са двеста двадесет

година, које повезују две почетне тачке двеју визија. Двеста двадесет је симбол „повезаности човечанства са божанством“ и такође је представљено повезаношћу пораста знања у време краја 1798. године са порастом знања у време краја 1989. године.

Формализована порука која је произашла из умножавања знања 1798. године, први пут је представљена од стране Милера 1831. године (а затим у новинама Vermont Telegraph 1833. године). Година 1831. је двеста двадесет година након објављивања Библије краља Џејмса 1611. године. Библија краља Џејмса представљала је двојак документ Старог и Новог завета. Почетак и крај тих двеста двадесет година „повезали“ су божанско објављивање са људским објављивањем. Информација људског објављивања била је изведена из божанске светлости која је била отпечаћена у време краја 1798. године, а затим формализована посредством дела једног људског оруђа, које је почело да је објављује 1831. године. Било је то божанско објављивање, са божански запечаћеном поруком, која је потом била отпечаћена од стране човечанства, а потом изложена посредством људског оруђа. Јеврејска реч преведена као „објавити“ у Божјој речи значи позвати да се виче, викати (к), бити славан, гост, позвати, споменути, дати име, проповедати, прогласити, изрећи, објавити. Милер је почео да објављује своју поруку 1831. године, а затим је 1833. дословно била објављена у Vermont Telegraph.

Формализована порука која је проистекла из умножења знања 1989. године први пут је објављена 1996. године (у часопису The Time of the End), двеста двадесет година после објављивања два света документа позната као Декларација независности 1776. године (а потом и Устав Сједињених Држава) 1789. године. Почетак и завршетак тих двеста двадесет година повезују божанство са човечанством, и то посредством објављивања два божанска документа, почев од 1776. године. Када је књига пророка Данила била отпечаћена у време краја 1989. године, формализована порука, која је била донесена посредством рада једног људског оруђа, објављена је 1996. године. След је био: божанско објављивање, затим отпечаћивање, а потом људско објављивање.

У оба времена краја препознају се три корака истине. Оба почињу божанском публикацијом као првим кораком, а људска публикација која објашњава божанску поруку јесте последњи корак. Средњи корак јесте када Лав из племена Јудина скида печат са божанске поруке за ту нарочиту историју, а потом бира људско оруђе да сабере светлост која је била отпечаћена из божанског документа. Када дође до отпечаћивања, испољава се побуна безбожних који не разумеју умножење знања. Тако је божанска публикација представљена првим словом јеврејског алфабета, умножење знања представљено је тринаестим словом где се испољава побуна, а људска публикација посебне божанске поруке за ту историју јесте последње слово јеврејског алфабета; и узета заједно, та три слова значе „истина“.

Виђења река Улај и Хидекел, која се сада налазе у процесу испуњења, указују на то да се у последњим данима умножавање знања из обеју река стапа у једно како би доказало да божанство сједињено са човечанством не греша. Данило је примио виђење које представља појављивање Христа на завршетку пророчанства о две хиљаде и три стотине година, 1844. године, крај реке Улај.

И видех у виђењу; и догоди се, кад видех, да бејаш у Сузи, у дворцу, који је у области Елама; и видех у виђењу, и бејаш код реке Улаја. Данило 8:2.

Данило је примио виђење које представља виђење двадесет пет стотина и двадесет година пророчке историје док је био крај реке Хидекел.

И двадесет четвртога дана првога месеца, кад бејаш на обали велике реке, која је Хидекел. Данило 10:4.

Гаврило је потом у четрнаестом стиху назначио сврху визије хазон код реке Хидекел.

А сада дођох да ти дам да разумеш шта ће задесити твој народ у последње дане; јер је виђење још за многе дане. Данило 10:14.

Визија дата крај реке Улај идентификује Христов „изглед“ (божанство) када је изненада дошао у свој храм 22. октобра 1844. године. Она је представљала „божанство“ које је тога дана, за Дан помирења, ушло у храм милерита (човечанства); а значење Дана помирења, као дана „сједињења у једно“, представља сједињење божанства са човечанством. Визија дата крај реке Хидекел идентификује шта ће снаћи Божји народ (човечанство) у последње дане.

Почетак визије „појаве“ била је 457. година пре Христа. Двеста двадесет година након пророчког раздобља које је означавало гажење светиње и војске, а које је отпочело 677. године пре Христа. Завршетак тих двеста двадесет година, које су биле повезане на полазној тачки двеју визија, обележио је Чудесни Бројач, који је у Авакуму 2:20 такође Чудесни Лингвиста.

Али Господ је у своме светом храму; нека сва земља ћути пред Њим. Авакум 2:20.

Веза човечанства и божанства, представљена на почетку полазним тачкама двају пророчанстава, била је препозната на њиховим узајамним завршецима по поглављу и стиху који су описивали појаву божанства које изненада долази у храм који је Оно саградило током четрдесет и шест година, почев од времена свршетка 1798. године, а завршивши се четрдесет и шест година касније, 22. октобра 1844. године.

Не знате ли да сте ви храм Божији и да Дух Божији обитава у вама? Ако ко разара храм Божији, њега ће Бог разорити; јер је храм Божији свет, а то сте ви. 1. Коринћанима 3:16, 17.

Двадесет другог октобра 1844. године, у складу са визијом о „појави“, Авакум је препознао да је Господ у свом светом храму. Он је подигао храм који је био разрушен и погажен две хиљаде пет стотина и двадесет година, за четрдесет и шест година.

И реци му говорећи: Овако вели Господ над војскама, говорећи: Ево човека коме је име ИЗДАНАК; и он ће изнићи са свога места, и саградиће храм Господњи. Да, он ће саградити храм Господњи; и носиће славу, и седеће и владати на своме престолу; и биће свештеник на своме престолу; и савет мира биће између њих обоје. И круне ће бити Хелему, и Товији, и Једаји, и Хену, сину Софонијину, за спомен у храму Господњем. И они који су далеко доћи ће и градиће у храму Господњем, и познаћете да ме је Господ

над војскама послао к вама. И ово ће бити ако будете марљиво слушали глас Господа Бога својега. Захарија 6:12–15.

У Јовану 2:20, након што је Христос очистио храм, што је, према Сестри Вајт, било испуњење трећег поглавља Малахије, као што је то био и 22. октобар 1844, Весник завета изненада је дошао у Свој храм.

Исус одговори и рече им: Развалите овај храм, и за три дана ћу га подићи. А Јевреји рекоше: Четрдесет и шест година зидао се овај храм, а ти ћеш га подићи за три дана? Но он говораше о храму тела својега. Јован 2:19–20.

Као испуњење трећег поглавља Малахије, Христос је изненада дошао у свој храм када је очистио храм на почетку своје службе у другом поглављу Јована, што је било праслика 22. октобра 1844. године. Очишћење храма од стране Христа у другом поглављу Јована, као и 22. октобар 1844. године, били су испуњење трећег поглавља Малахије. У другом поглављу Јована и двадесетом стиху обавештени смо да је људски храм био подизан четрдесет и шест година, а божански храм беше подигнут за три дана. Људски храм постаје Авакумов „свети храм“ тек када божанство изненада дође у њега, као што је учинило 22. октобра 1844. године, јер божанство сједињено с човечанством не греши. Визије двеју великих река Синара представљају истину да човечанство сједињено с божанством не греши.

Наставићемо наше разматрање четрдесетог стиха једанаестог поглавља Књиге пророка Данила у следећем чланку.

И ви сами, као живо камење, зидајте се у духовни дом, свето свештенство, да приносите духовне жртве, угодне Богу кроз Исуса Христа. 1. Петрова 2:5.